

1. *Erdeink természetes vadeltartókéességét — így a gemenci erdőkét is — exakt helyszíni felvételek alapján kell megállapítani, felmérni.* (Legcélszerűbb ezt az erdőrendezési munkákkal párhuzamosan, vagy a helyi erdőművelési utasítás kidolgozása során elvégezni és az eredményt az üzemtervben, illetve az erdőművelési utasításban tárgyalni.)

2. *A természetes vadeltartókéességet az adott területen előforduló társulások (erdőtípusok) gyakorisága és összetétele, az ott fellelhető növényzet mennyisége és minősége határozza meg.*

3. *A természetes társulás összetételébe nem illő, helytelen fajajmegválasztás erdőgazdaságilag káros, kiindulópontja a vadkároknak is és vadgazdálkodás szempontjából sem kívánatos.*

4. *Ahol a természetes vadeltartókéességet meghaladó vadállományt kívánunk fenntartani, ott mesterséges úton fokozni kell a vadeltartókéességet.* Így pl. a cserjeszint kialakítása, a cserjék időközönkénti visszanyesése (hogy a vad számára elérhető magasságban minél több fiatal hajtás, levél és rügy legyen), vadgyümölcsfák ültetése, vadföldek létesítése, téli takarmányozás, silózás stb.

5. *Az elnyárasodott tölgy-kőris-szil ligeterdő és az elegyetlen fehér nyárasok helyén nemes nyár telepítése fokozott vadkárelhárító és vadkár-elvonó intézkedéseket igényel.*

6. *Az ápolási és tisztítási munkák szakszerű elvégzése erdőművelés és vadgazdálkodás szempontjából egyaránt hasznos (cserjeszint kímélése, „nyakalás“ stb.).*

7. *A korszerű belterjes erdőgazdálkodás, illetve a modern erdőművelés és a hatékony erdővédelem kívánalmái a minőségi vadgazdálkodás érdekeivel összeegyeztethetők.*

Ennek előfeltétele azonban az erdő (a környezet) és a vadállomány közötti összefüggések állandó kutatása, valamint a tudományos eredmények maradéktalan alkalmazása.

A famagassági görbéről

MÁRKUS LÁSZLÓ t. munkatárs, ERTI

Az elmúlt évben az *Erdészeti Értesítőben*, majd később *Az Erdőben* (Sali Emil tanulmánya) is szó volt arról, hogy a favágatási tervek készítésénél számos hiba adódott a famagassági görbék hibás megszerkesztéséből. Ezek a gyakorlati szakemberek által jól ismert hibák legnagyobb részt a faállományszerkezeti tényezők (mellmagassági átmérő, famagasság) egymáshoz való viszonyának helytelen meghatározásából adódtak. A famagassági görbéket szerkesztők kisebb-nagyobb mértékben figyelmen kívül hagyták a famagassági görbe futásaira vonatkozó faállományszerkezeti törvényeket, aminek oka jórészt az ilyen irányú gyakorlatlanság volt. A hibák felszámolásának első lépése az elméleti alapok tisztázása, az ismert és használt módszerek gyakorlati értékelése. Meg kell találni azt a módszert, amellyel a kevés gyakorlattal rendelkezők is gazdaságosan kellő pontosságú és a törvényszerűségnek megfelelő famagassági görbéket tudnak készíteni. Szükségesnek tartom annak lerögzítését, hogy a rendezőségi gyakorlat is jó hasznát vehetné egy jól kidolgozott rendszernek, itt ugyan nincs szó a szakszerűtlen szerkesztés veszélyéről, hanem inkább a gazdaságosság sürgeti a kérdés megoldását.

Ismeretes, hogy a famagassági görbék az egyes állományokban levő különböző fajfajú fák mellmagassági átmérőinek a hozzájuk tartozó famagasságokban való összefüggését ábrázolják. A görbe futása minden esetben domború, viszonylag meredek emelkedéssel ér el egy bizonyos magasságot, s utána már csak lassan, laposan emelkedik. Elegyetlen, egykorú állományokra *egyetlen*, elegendes többkoronaszintű állományokra *több* famagassági görbe vonatkozik. A famagassági görbékre vonatkozó

egyéb törvényszerűségek ismertetése már meghaladja a gyakorlat jelenlegi követelményeit, így azok tárgyalását mellőzöm.

A magassági görbe megszerkesztésének számos módja ismert; ezek közül csak azokat fogom tárgyalni, amelyek hazánkban használatosak, illetve amelyek leveletése esetleg szóbajöhet. A módszereket vizsgálva két főcsoport különböztethető meg.

Az egyik csoportnál minden esetben kellő számú külső magassági mérés után egyedi magassági görbét, esetleg egyenest határoznak meg; a másik módszer faállományszerkezet-tani törvényeken alapuló, lényegében típus-görbékkel dolgozik, amelyek alkalmazásához jóval kevesebb külső mérés szükséges, elmarad az egyedi szerkesztés is, helyette egyszerűen csak a típus görbének vagy táblázatnak meghatározásáról vagy kiválasztásáról van szó.

E módszerhez tartoznak a különböző egységes famagassági görbék, magassági tarifák, osztálytáblázatok. A hazai gyakorlat a famagassági görbe megállapításánál a legmunkaigényesebb és emellett legegényibb meghatározási módszert használja, amikor a terepen fajokként és vastagsági fokokként famagasságokat mér, amelyekből átlagokat képez, ezt ábrázolja, majd vezérpontokat képez és végül grafikusán kiegyenlíti a görbét. Az így megszerkesztett magassági görbékről aztán az egyes vastagsági fokokhoz tartozó famagasságok egyszerűen leolvashatók.

A feladatnak az elmondottak szerinti megoldása munkaigényes. Nem egy esetben problémát okoz, különösen a gyakorlatlanoknak a külső mérések kiválasztása, de még inkább azok kielégítő feldolgozása. A kísérletek bebizonyították, hogy ugyanazon a területen más-más jó szakember közel azonos, de mégis más futású famagassági görbét szerkesztett, aminek az az oka, hogy nem egy és ugyanazon fák magasságát mérik és az adatok feldolgozásánál is érvényesül az egyéni szemlélet. Erre vonatkozóan *Krutsch* végzett kísérleteket, amelyek során megállapította, hogy egyénileg, de helyesen szerkesztett ugyanazon terület ugyanazon fafajaira vonatkozó magassági görbék felhasználásával készült fatömegszámításnál az eltérés 0,7–6-ig terjedhet.

Az elmondottak alapján látható, hogy az egyéni magassági görbe szerkesztés elavultnak mondható, mert az külső és belső munkánál egyaránt a legmunkaigényesebb és emellett a segítségével kapott eredmény is labilis.

Felmerült a németeknél és a csehszlovákoknál is az a gondolat, hogy gyakorlatilag előnyösebb volna, ha a magassági változás egyenessel volna ábrázolható. Dr. *Korj docens Michailoffnak* a magassági görbére vonatkozó exponenciális egyenletéből kiindulva megoldotta a kérdést. Úgyes nomogram fogásokkal így olyan egyenlőtlen skálájú koordináta rendszert dolgozott ki, amelyben a magassági görbének *egyenesség* felel meg. A rendszer használata esetén elégséges 2, illetve durva ellenőrzés szempontjából 3 vastagsági fokhoz tartozó, egyenként 3–6 magasságot meghatározni, amelynek egyszerű kiegyenlítése után a magassági egyenes megrajzolható, s innen a közbeeső vastagsági fokok leolvashatók.

Kétségtelen, hogy e módszer a magassági görbés eljáráshoz képest valamivel fejlettebb, gyorsabb és egyszerűbb, mert nem kell görbét szerkeszteni, hanem csak egyenest kell meghatározni; de egyben komplikáltabb is, mert az egyszerű skála helyett bonyolultat kíván meg. E nehézségen a csehek azzal segítettek, hogy előnyomott úrlapokat használtak.

A külföldi gyakorlat legnagyobb része ma már, mint említettem, különböző rendszerű típus-görbékkel, illetve az ezekből nyert táblázatokkal dolgozik.

A németek közül *Wiedemann* eberswaldei főiskolai tanár több mint ezer faállományra vonatkozó, harmincezer magasságmérési adatot dolgozott fel és e sok megfigyelés adataiból átlagos mennyiségi görbét vezetett le. E sok megfigyelési adatból származó tipizált magassági görbék az adott faj magassági görbének a jellegzetes alakját adják. Ezek a tipizált magassági görbék *egységes magassági görbék* néven kerültek be a magyar szakirodalomba is. Az egységes görbék használata esetén elégséges az átlagos mellmagassági átmérőhöz tartozó átlagos magasság megállapítása, a további vastagsági fokok magassági adatait, illetve az ezek képzéséhez szükséges helyesbítéseket már az egységes görbékről, vagy megfelelő táblázatokból lehet kiolvasni.

Wiedemann a fafajtól, kortól és az átlagos magasságtól függően az északnémetországi viszonyokra összesen 21 egységes görbét állapított meg. Később *Lang* erdőmester württembergi adatok alapján a tölgyre, bükkre, erdei, lúccs- és jegenyefenyőre — átlag átmérőre és átlagmagasság csoportokra bontva — összesen 14 egységes görbét szerkesztett. Az európai és japán vörösfenyőre *Schuber* professzor összesen 7 egységes magassági görbét dolgozott ki.

Az egyes magassági görbék Németországban nagy népszerűségnek és általános használatnak örvendenek. Táblázatos összeállításuk a Grunder-Schwappach fatömegtábláinak 1952. évi kiadásába is bekerült. A táblázatokban az átlag törzshöz viszonyított helyesbítő értékek méterben 2 cm-es vastagsági fokokként találhatók meg. Az átlagtörzsnél magasabb törzseknél a helyesbítés tevőleges, a vékonyabbaknál negatív. Langnak a tölgyre, bükkre és erdeifenyőre vonatkozó egységes magassági görbe táblázatainak kivonatát az alábbiakban mutatom be.

Egységes magassági görbék

	Átlagtörzsnél gyengébb cm						Átlagtörzsnél erősebb cm					
	12	10	8	6	4	2	2	4	6	8	10	12
	magasság kisebb m-el						magasság nagyobb m-el					
<i>Tölgy:</i>												
Átmérő 28 cm-ig	4	3	2	2	1	1	1	1	2	2	2	2
Átmérő 30—46 cm-ig	3	2	2	1	1	0	0	1	1	1	1	2
Átmérő 48 cm-től	2	1	1	1	0	0	0	0	1	1	1	1
<i>Bükk:</i>												
Átlag magasság 19 m	5	4	3	2	1	1	1	1	2	2	2	3
Átlag magasság 20—28 m	5	4	3	2	1	1	0	1	1	1	2	2
Átlag magasság 29 m-től	5	4	3	2	1	1	0	1	1	1	1	1
<i>Erdeifenyő:</i>												
Átlag magasság 19 m	4	3	2	2	1	1	1	1	2	2	3	3
Átlag magasság 19 m	3	3	2	2	1	1	0	1	1	1	2	2

Az elmondottakat egy példával világítom meg.

A külső mérésekkor egy egyetlen erdeifenyő állomány átlagos mellmagassági átmérőjét 28 cm-nek találtuk, az átlagos magasságot pedig 24 m-nek. E két adat alapján Lang táblázata segítségével meg kell szerkeszteni a magassági görbét.

Mellmagassági átmérő cm	Helyesbítő érték m	Magasság m
16	-3	21
18	-3	21
20	-2	22
22	-2	22
24	-1	23
26	-1	23
28	—	24
30	0	24
32	+1	25
34	+1	25
36	+1	25
38	+2	26

Wiedemann az egységes magassági görbék pontosságának ellenőrzésére kísérleteket indított be, amelyek során megállapította, hogy a fatömeg-különbségek az esetek nagyobb részében az 1%-ot sem érték el és egyetlen esetben sem haladták meg az 5%-ot.

A már ismertetett típusgörbés módszereknél egy szilárd ponthoz, az állomány átlagtörzshöz kapcsolódnak a változó fagamassági görbék, amelyek esetenként a helyesbítő értékek segítségével készítenődök el. A magassági tarifás eljárásoknál a magassági görbék, illetve egyenesek rendszere szilárd, itt már előre kidolgozott magassági görbék közül kell a külső csekély számú mérés segítségével kiválasztani a megfelelőt. Számos, közel azonos eljárás van itt is, a magassági adatok rajzbránsan vagy táblázatosan (számoszloposan) adóttak.

E sok különböző eljárás közül csak néhányat kívánok bemutatni. Hazánkban a kérdéssel dr. *Fekete Zoltán* egyetemi tanár foglalkozott. Többször ismertette Wiedemann és Lang munkásságát, majd közzétett hazai felvételekre alapozta a tölgyre és akácra vonatkozó egységes magassági görbéit, amelyeket táblázatos alakban is közölt. Módszerénél mindenekelőtt az átlagos törzs mellmagassági átmérőjét és a hozzá tartozó magasságot kell meghatározni. A további magassági adatok már az átmérőviszonyszám (d/d med.) közbenjöttével a *magasságok táblázatából* egyszerűen kiírhatók. Az átmérő viszonzyszámok a különböző mellmagassági átmérőnek az átlagos átmérőhöz való viszonyításából vezethető le. Az eljárás részletes ismertetése dr. *Fekete Zoltán Erdőbecsléstanában* megtalálható.

A Szovjetunióban szintén többen foglalkoztak a problémával. Eredményeiket fajokként gyakorlatias magassági-osztály táblázatokba foglalták. E táblázatokban a mellmagassági átmérő fokoknak megfelelően találhatók az egyes magassági osztályok famagasságai. Az egyes állományok magassági osztályba sorolása leggyakrabban az átlag mellmagassági átmérő és ennek megfelelő famagasság alapján történik. Megállapítják, hogy melyik magassági osztályban áll legközelebb az átlagos mellmagassági átmérőnek megfelelő átlagos törzsmagasság a táblázatbeliekhez és a továbbiakban e magassági osztály famagasságait használják. Az eljárás nagyon egyszerű és gyors. A tölgyre vonatkozó, *Anucsin* professzor által összeállított *táblázatokat* a következőkben mutatom be.

Segéd tábla a tölgyállományok magassági osztályának megállapításához

Mellmagassági átmérő cm-ben	Magassági osztályok					
	I/a.	I.	II.	III.	IV.	V.
	m a g a s s á g m é t e r b e n					
8	12	10	9	8	7	6
12	16	15	13	12	10	8
16	21	19	17	15	13	11
20	24	22	20	17	16	13
24	27	23	22	19	17	14
28	29	26	24	21	19	16
32	30	28	25	22	20	17
36	32	29	26	23	21	18
40	33	30	27	25	21	19
44	33	30	28	25	22	19
48	34	31	28	25	22	19
52	34	31	28	25	22	19

A cseheknél is történtek ezirányban munkálkodások. Dr. *Korf* a magassági egyenes kidolgozója tovább fejlesztette rendszerét és kidolgozta fajokként, és ezen belül termőhelyosztály-csoportonként a normális magassági grafikonjait. A normális magassági grafikonok tipizált magassági egyenesekből állanak. Használatuk esetén a külső felvételek során megállapítják az átlag törzs átmérőjét, magasságát és a termőhelyosztály csoportot, majd ezek ismeretében kikeresik a mutatózó normális magassági grafikon és a továbbiakban az érvényes magassági egyenesről olvassák le a szükséges magassági adatokat (1. ábra).

E gyors módszer az ellenőrző kísérletek szerint, +2,2%-os átlagos fatömeghibával dolgozik.

Kräuter erdőmagassági tarifáját az NDK-ban 1953. évben a gyakorlatban is használatba vették. Alapját a *Gerhardt-féle* fatermési tábla képezi. Mindössze két tarifát használ: egyet az összes lombfára, egyet az összes fenyőre, tehát fajokcsoport tarifával dolgozik. Az egyes tarifák külön-külön 14 fokot (magassági görbét) tartalmaznak. Alkalmazásakor az átmérők felvételével egyidejűleg kell a külső magasságméréseket is elvégezni. A terepi felvételkor fajokként lehetőleg a középső 4—6 átmérőfokból kell 1—2 magasságmérést végezni a középső magassági tarifa megállapítása céljából. A kidolgozásnál a rajzbrás tarifából kell megállapítani az egyes magassági méréseknek megfelelő magassági tarifát és valamennyi mérés alapján ez egyes fajokra vonatkozó középső erdőmagassági tarifát, amiről azután egyszerűen leolvashatók az egyes vastagsági fokokhoz tartozó magasságok. A középső erdőmagassági tarifa kiszámításánál az átmérő szerint kell súlyozni (2. ábra).

E gyors eljárásnál a fatömegek szórása fajokként $\pm 5\%$ között van.

A különböző szerzők eljárásainak áttekintése után felvetődik a kérdés, hogy ugyanazon állománynál milyen különbség adódik a különböző eljárások használata esetén.

Az alábbi táblázatban egy olyan tölgyállomány famagassági görbéit határoztam meg a különböző eljárások segítségével, amelynek átlagos mellmagassági átmérője 24 cm, a magassága pedig 17,1 m volt, majd pedig egy olyanét, ahol az átlagos mellmagassági átmérő 31 cm, az átlagos magasság pedig 25,4 m volt. Az értékelésnél az egyes oszlopok sorrendje: Wiedemann, Lang, Fekete, Anucsin, Korf, Käuter eljárásai.

I. példa

Átmérő cm-ben	Magasságok méterben					
	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.
12	14	13	12	10	12	11
16	15	15	14	13	15	14
20	16	16	15	16	16	15
24	17	17	17	17	17	17
28	18	18	18	19	18	18
32	19	20	18	20	19	19
36	19	20	19	21	20	20
40	20	20	19	21	20	21

II. példa

Átmérő cm-ben	Magasságok méterben					
	I.	II.	III.	IV.	V.	VI.
16	20	21	19	17	17	17
20	22	22	21	20	19	20
24	23	23	23	22	21	22
28	24	24	24	24	23	24
32	25	25	25	25	25	25
36	26	26	26	26	27	26
40	26	26	26	27	28	27
44	27	27	27	28	29	27
48	27	27	27	28	30	28

A táblázatból megállapítható, hogy a különböző szerzők eljárásaival szerkesztett magassági görbék futása közel azonos. A legnagyobb darabszámú átmérő fokokban a magasságoknál alig van eltérés.

Az előbbi két példára vonatkozóan kiszámítottam az összes fatömegeket is, amelyben az előbbi táblázatokban található magasságot használtam fel. A fatömeget a Grundner-Schwappach fatömegtáblázatokkal számítottam ki.

A példák alátámasztják a már korábbi megállapításokat, hogy a különböző eljárásokkal szerkesztett magassági görbék segítségével számított fatömegek a vastagsági osztályon belül, de még inkább összességükben alig mutatnak eltérést. A százalékos eltérések is jó eredményt adnak (a számításnál Fekete rendszerét önkényesen vettem 100%-nak).

Az általam kiszámított további példák, (amelyek helykímélés szempontjából nem hozhatók) hasonló eredményeket adtak. Nagy biztonsággal mondhatjuk tehát, hogy a tipizált magassági görbék (egyenesek) alkalmazásával kapott fatömeg számításoknál a hibahatár minden esetben $\pm 5\%$ alatt van és az esetek nagyobbik részében még a $\pm 2\%$ -ot sem éri el, így használatuk a fatömegtáblával történő becsléseknél indokolt és ésszerű.

Összefoglalva az elmondottakat megállapíthatjuk, hogy a tipizált magassági görbék, egyenesek alkalmazása előnyös, mert lényegesen kevesebb számú helyszíni mérést igényelnek, elmarad a magassági görbék szerkesztése és az azt megelőző számolások, ami szintén lényeges idő és munka megtakarítást jelent. További előnye az, hogy használata esetén elkerülhető lesz olyan magassági görbék „szerkesztése”, amelyek nem felelnek meg a faállomány-szerkezeti törvényeknek, és lehetővé teszi azoknál a magassági görbe helyességének biztos és gyors ellenőrzését. A fatömegtáblás módszer alkalmazása esetén a segítségével kapott fatömeg pontossága az összes fatömegben s a vastagsági osztályon belül is kielégítően pontos, mert e módszerek hibahatára kb. az egyenkénti magassági görbe módszerével azonos. Fekete szerint a velük kiszámított fatömegek az időszakonként (pl. 5—5 évente) ismétlődő becslések eredményeinek az összehasonlítását is biztosabb alpra fekteti, mintha esetről-esetre új magassági görbét szerkesztünk. Tarifás eljárások esetén a fatömegtábla terjedelme is lényegesen csökkenthető, mert csak a görbének megfelelő fatömegadatokat kell táblázatba foglalni.

Most már az volna a kérdés, hogy az ismertetett és közel azonos eredményt adó

I. példa

d cm	db	Fatömeg m ³ -ben					
		I.	II.	III.	IV.	V.	VI.
12	6	0,54	0,54	0,48	0,42	0,48	0,48
16	16	2,88	2,88	2,72	2,56	2,88	2,72
20	23	6,68	6,68	6,45	6,68	6,68	6,45
24	24	10,80	10,80	10,80	10,80	10,80	10,80
28	17	11,20	11,20	11,20	11,70	11,20	11,20
32	9	8,19	8,50	7,83	8,50	8,19	8,19
36	4	4,68	4,88	4,68	5,04	4,88	4,88
40	1	1,52	1,52	1,46	1,57	1,52	1,57
Összesen		46,49	47,00	45,52	47,27	46,63	46,29
%		101	103	100	104	102	102

II. példa

d cm	db	Fatömeg m ³ -ben					
		I.	II.	III.	IV.	V.	VI.
16	4	0,88	0,92	0,84	0,76	0,76	0,76
20	10	3,90	3,90	3,70	3,60	3,60	3,40
24	17	9,86	9,86	9,86	9,52	9,52	9,18
28	20	16,60	16,60	16,60	16,60	16,60	16,00
32	19	21,50	21,50	21,50	21,50	21,50	21,50
36	15	22,30	22,30	22,30	22,30	22,30	23,10
40	8	14,80	14,80	14,80	15,28	15,28	15,76
44	5	11,65	11,65	11,65	12,00	11,65	12,35
48	2	5,60	5,60	5,60	5,74	5,74	6,08
Összesen		107,09	107,13	106,85	107,30	106,95	108,13
%		101	101	100	101	101	100

eljárások közül melyiket használjuk vagy esetleg dolgozzunk-e ki újat hazai viszonyainkra. Véleményem szerint, amit a külföldi gyakorlat is alátámaszt, a jövő a táblázatos tarifás eljárásoké. A gyakorlat számára legjobban a példának bemutatott Anucsin-féle táblázatok felelnek meg; bár nálunk valószínűleg részletesebb kidolgozás lesz szükséges. A kérdésnek van egy másik oldala is. A gyakorlat a megoldást annyira sürgeti, hogy hosszabb adatgyűjtési és feldolgozási munkát igénylő, hazai eljárás kidolgozásának legalább egyelőre nincs meg a lehetősége, de nem is szükséges. Fekete Zoltán szerint is „valószínű, hogy a német görbék nálunk is jól beválnak“, mint ahogy általánosságban a német fatömegtáblák is beváltak. Első lépésnek elegendő volna Lang egyszerű, csekély helyet elfoglaló táblázatainak átvétele, de ezek használhatóságát is célszerű volna a már igen tekintélyes mennyiségben az erdőrendezéseknél található anyagon kipróbálni és kiegészíteni akácra, cserre, gyertyánra és esetleg egyéb fafajokra vonatkozó táblázatokkal. Az egyéb fafajokra egyelőre nem is volna szükséges táblázat készítése, mert ezeknél használhatnánk különösebb hiba nélkül a hozzá hasonló növekedésűt.

AZ ERDŐ — Az Országos Erdészeti Egyesület kiadványa.

Felelős szerkesztő: KERESZTESI BELA, a mezőgazdasági tudományok kandidátusa. Szerkesztőbizottság: BABOS IMRE, a mezőgazdasági tudományok doktora, dr. BALASSA GYULA, dr. HARACSI LAJOS, KÁLDY JÓZSEF, KOCSÁRDY KÁROLY, KUTASY VIKTOR, MADAS ANDRÁS, PÁRIS JÁNOS, SALI EMIL, SZÓNYI LÁSZLÓ. A szerkesztő helyettese: JÉROME RENÉ. Technikai szerkesztő: ÁKOS LÁSZLÓ.

Felelős kiadó: A Mezőgazdasági Könyv- és Folyóiratkiadó Vállalat igazgatója. Szerkesztőség: Budapest, V., Kossuth Lajos tér 11. Országos Erdészeti Főigazgatóság.

Előfizetéseket felvesz a Mezőgazdasági Könyv- és Folyóiratkiadó V.

Bp. V., Báthori u. 10. Csekk számszám: 69.915.181—44.

Megjelent 4000 példányban. Előfizetési ára egy évre: 60 Ft, negyedévre 15 Ft.

Megjelenik minden hónapban.

43860-689/2 - Révai-nyomda, Budapest, V., Vadász utca 16. (Felelős: Povárny Jenő)

EGYESÜLETI HÍREK

Az Egyesület gépesítési szakcsoportja megbeszélésén a pillisi feltárási és gépesítési bemutató tapasztalatait, továbbá az erdőmérnök továbbképzés kérdését vitatták meg.

Az első napirendi pont előadójaként *Madás László* ismertette azokat a tapasztalatokat, amelyeket a bemutató előkészítése során szereztek a rendezésben részt vett szakemberek. Különösen kiemelte azt, hogy az eredmények a fizikai és szellemi dolgozók jó együttműködésének és a dolgozók felkészültségének köszönhetőek. A szakcsoport örömmel állapította meg, hogy az Egyesületnek a különböző munkaterületeken dolgozó szakembereket sikerült jó eredménnyel összefogni.

A második napirendi pont előadója, *Pankotai Gábor* ismertette a szakcsoportnak az erdőmérnök továbbképzéssel kapcsolatos tervezetét, amelyet a szakcsoport tagjai és a meghívott külső szakértők megvitattak és a javaslatot felterjesztésre részletesen kidolgozták. A tervezetet a szakcsoport az Országos Erdészeti Főigazgatóság vezetőjéhez fogja felterjeszteni.

A szakcsoport működése iránt a szakemberek körében élénk érdeklődés nyilvánul meg, ezért a szakcsoport új tagokat fog bevonni munkájába.

★

Az erdőművelési szakcsoport ülésén megvitatták a nyár folyamán rendezendő erdőművelési tapasztalatcsere programját, amelynek megrendezésére még az elmúlt év folyamán 5 helyi csoport tett javaslatot. A szakcsoport a *szegedi csoport* javaslatát fogadta el azzal az indokolással, hogy a hegyvidéki erdőművelési problémákkal a szakcsoport tagjainak még az év folyamán alkalmuk lesz megismerkedni a *Pécséti* rendezendő vándorgyűlés keretében, továbbá a Főiskola 150 éves fennállása alkalmából *Sopronban* rendezendő ünnepségek során is lehetőség nyílik a szakmai kérdések megvitatására is.

A szegedi tapasztalatcsere a síkvidéki helyi csoportokat hívja meg a szakcsoport, ahol az alföldi erdőtelepítéseket, a Maros-menti nyárasokat és a megyében található fásításokat fogják tanulmányozni.

A *veszprémi csoport* felkérésére a szakcsoport a *zirici, szarvaskúti* szálaló erdő berendezését fogja megvitatni erdőművelési és erdőrendezési szempontból, a *Szalajka-völgyben* pedig a szálaló erdőben mintajelöléseket fognak végezni.

Az oktatási bizottság legutóbbi ülésének napirendjén az alsófokú erdészeti szakoktatás megszervezésének megvitatását tűzte ki. A vita eredményeként a kérdés megoldására javaslatot terjesztettek az Országos Erdészei Főigazgatóság vezetőjéhez.

Az erdőfeltárási szakcsoport ülésén *Zágoni István* „Az erdőgazdasági utak védelme és karbantartása” címen tartott előadást, amelyben részletesen tárgyalta az utakat károsító különböző erőbehatásokat, ismertette továbbá a keletkezett károk kijavításának módjait. Az előadást követő vita során az a vélemény alakult ki, hogy a nagyobb feltáró hálózattal rendelkező erdőgazdaságoknál célszerű volna az előadást megismételni. Ehhez a szakcsoport részletes előadásvázlatot állított össze, amelynek felhasználásával a szakcsoport kiküldött tagjai tartják majd meg az előadásokat még az őszi munkák megindulása előtt.

★

Az Egyesület szakmai továbbképző előadásai keretében Budapesten *Fila József* elvtárs tartott „Tőár csökkentés, mint az önköltségsökkentés módja” címmel előadást;

Keszthelyen *dr. Győrfi János* a cserebogár pajor elleni védekezésről, *Zágoni István* a farostlemez gyártásáról;

Sárospatakon *Nemky Ernő* a tölgygyazdálkodás problémáiról;

Kaposváron *dr. Magyar Pál* a rontott erdők átalakításának gyakorlati kérdéseiről;

Egerben, Debrecenben, Nagykanizsán *Lámfalusy Sándor* a fakitermelésünk időszeri problémáiról;

Sopronban *Sébor János* a fotogrammetria külföldi eredményeiről, *Lámfalusy Sándor* a kelet-németországi tanulmányútról, és *Zágoni István* a forgács és farostlemez gyártás lengyelországi tapasztalatairól, *Béki Albert* a csehszlovákiai erdészeti tanulmányútról, *Fekete Zoltán* bükköseink fatermése és összetételéről, *Szedzerjei Ákos* a szarvas nemesítéséről tartott előadást.

★

Az Egyesület helyi csoportjai közül az *esztergomi, kaposvári, nagyatádi, miskolci és gödöllői* csoportok tevékenyen kivették részüket a „Fásítás hónapja” megszervezéséből, különösen sok segítséget nyújtottak a fásítási ankétok megrendezéséhez. Jó szervező munkájuknak köszönhető, hogy a KISZ és Úttörő-szervezetek túlteljesítették kerületükben a vállalt fásítási munkákat.

